Giấc mơ huyền diệu

Diệu Thanh

Đêm dịu dàng, cỏ cây cũng như im lặng. Sương man mác buông lơi trong lặng lẽ. Đâu đó giữa trời sao, từng đám mây bồng bềnh lửng thửng trôi và gió đêm nhẹ thở từng hơi dài quạnh quẽ...

Tôi giật mình tỉnh giấc, ánh trăng trong trẻo mát lạnh chiếu xiêng qua cửa sổ. Một cảm giác bình an khó tả như hòa nhập trong ánh trăng lan tỏa khắp căn phòng nhỏ và tràn ngập lên tôi.

Lòng xôn xao một cách kỳ lạ, tôi nhớ lại... "Giấc mơ huyền diệu", giấc mơ liên tiếp mấy ngày qua, sau khi đọc xong thời kinh khuya tụng Tâm Kinh Bát Nhã rồi đi ngủ, tôi đều mơ thấy...

Những giấc mơ đem lại cho tôi nguồn cảm hứng thật thuần khiết và những linh cảm sâu xa như đang cảm nhận được những gia trì đầy bi mẫn của chư Phật đang từng giây từng phút chiếu sáng lan tỏa lên tất cả chúng sanh hữu tình của luân hồi lục đạo.

Trong giấc mơ huyền diệu, tôi mơ thấy mình đang đứng giữa bầu trời đêm mênh mông, cảm giác lạc lõng, sợ hải, không biết đi đâu? Về đâu?

Bổng tôi nhìn một ánh sao nhỏ từ từ lớn dần, lớn dần lên và muôn màu tỏa ra. Ánh sáng rực rỡ nhưng không gay gắt mà dễ chịu, mát rượi, càng lúc càng lan tỏa chiếu sáng như bao trùm hết cả tam thiên, đại thiên thế giới!

Trong ánh hào quang rực rỡ đó, tôi bổng thấy Phật Bà Quan Âm ngồi trên bông sen hồng. Phật Bà tay cầm bình tịnh thủy nghiêng xuống trần thế, luồng nước cam lồ trút xuống, nhìn vào như tấm lụa trắng tinh pha màu ốc xa cừ lấp lánh lấp lánh.

Cam lồ chảy xuống địa ngục nóng thì dập tắt hết hỏa tai nơi ác nghiệp, chảy xuống địa ngục lạnh thì làm tan hết băng hàn buốt giá.

Cam lồ chảy xuống ngạ quỷ, ma đói thì cam lồ biến thành đồ ăn, thức uống thơm ngon tinh khiết.

Cam lồ chảy xuống súc sanh thì hết thảy đều được biến thành người đang ngồi nghiêm trang, chấp tay niệm Phật sám hối, cầu sanh Tịnh độ.

Cõi người buồn tẻ, đất đai khô cằn, gập ghềnh chông gai như thế, vậy mà cam lồ của Phật Bà Quan Âm từ bi tuôn xuống thì bổng chốc biến thành cõi Tịnh độ an lạc với núi rừng hùng vĩ, sông biển thơ mộng, êm đềm, chim hót bình yên trên cành và mặt đất đâu đâu cũng tràn ngập hương thơm, cỏ lạ. Con người bổng chốc từ bi và tràn ngập lòng tương thân tương ái, không ai còn biết đến hận thù, còn nhớ đến khát vọng đê hèn. Tất cả nhân loại chỉ còn mưu cầu một hạnh phúc an lạc miên viễn cho mình và cho tất cả mọi người. Một hạnh phúc vô nhiễm, sáng chói, tràn đầy, vĩnh viễn không hư hoại..Hạnh phúc của giải thoát giác ngộ!

Rồi đang chìm ngập trong ánh sáng đầy phúc lạc đó, tôi nghe văng vẳng lời của Phật Bà dặn dò: "Con ơi, nước cam lồ đó là Bồ đề tâm, chỉ có nước Bồ đề tâm mới biến cõi Ta bà ô nhiễm, đau khổ vô cùng này thành Tịnh độ an vui. Chỉ có Bồ đề tâm mới biến thân thể bất tịnh của con thành một viên ngọc vô giá, vì nó đựng một Đức Phật tương lai. Con ơi, muốn cầu giải thoát, cứu độ chúng sanh, con phải nương tựa vào Bồ đề tâm!"

Tôi quỳ xuống đảnh lễ Phật Bà, nước mắt tràn mi, vì lòng kính ngưỡng vô bờ. Tôi muốn ôm chân Phật Bà, quỳ lạy như thế, được sống trong ánh hào quang mát dịu từ bi của Phật Bà như thế cho hết đời mình.

Nhưng rồi tôi giật mình tỉnh giấc, ánh trăng trên cao vẫn chiếu bình yên qua cửa sổ. Tôi không được thấy Phật Bà nữa rồi nhưng lòng vẫn lâng lâng, những linh cảm khó tả nhủ tôi đang sống trong sự bảo hộ và gia trì của chư Phật Đại từ – Đại bi.

Không ngủ được nữa, tôi ngồi dậy thắp đèn tụng kinh Bát nhã, thần chú mở lòng từ bi bao la: "Yết đế, yết đế, Ba la yết đế ba la tăng yết đế bồ đề tát ba ha" và chú "OM MANI PADME HUM"

Tụng xong Bát nhã tâm kinh, trời cũng vừa sáng..Điện thoại reo, giọng em gái út Ngọc Bích, nhỏ nhất, dễ thương bên kia đầu giây: "Chị Diệu Thanh ơi, anh Ba tặng chị cuốn sách Bồ tát hạnh của Bình Thiên Đại sư (Shantideva). Em mới gởi cho chị sáng hôm qua, chị nhớ đọc, hành trì và tụng, giữ gìn cẩn thận nha chị".

Em gái út của tôi có đạo tâm rất nhiệt thành và có pháp danh là DOLMA (nghĩa là TARA hóa thân của Phật Bà Quan Âm trong Mật Tông Tây Tạng).

Tôi nhớ tới giấc mơ của tôi, thật là ngẫu nhiên diệu kỳ như thế!

Cám ơn em gái út, Chị sẽ giữ gìn cẩn thận...BỒ ĐỀ TÂM.

NAM MÔ ĐẠI TỪ ĐẠI BI QUAN THẾ ÂM BỒ TÁT

Mùa đông Melbourne, năm 2002